

gribe om sig i en foruroligende Grad, og hvad angaar den Usædelighed, som sætter sin Frugt i Fødslen af Børn udenfor Ægteskab, taler Statistikens Tal et lidet lysteligt Sprog. Der fødtes i 1899 6744 Børn udenfor Ægteskab, i 1908 ikke mindre end 8535, og Stigningen er, om end langsom, uafbrudt. Ses disse Tal i Forhold til det samlede Antal Fødsler, betyder de en Stigning fra 95 til 107 pro mille. Ja, vi er jo ganske vist langt fra naaet saa vidt som paa vore vestindiske Øer, hvor henimod 3 Fjerdedele af de Børn, som døbes, ere fødte udenfor Ægteskab, men de Tal, jeg har nævnt, ere dog egnede til at vække Bekymring hos enhver, der i Tidens Tegn vil søge nogen Vejledning om, hvor det kan ventes at bære hen for vort Folk.

De vil se, at der til enhver Tid vil være — med et rundt Tal — en 80,000 Børn her i Landet under 14 Aar, fødte paa den Side af Livet, hvor Solen ikke skinner. Spørgsmaalet om, hvad der kan gøres for alle disse Børn, at de ikke, som der er sagt, skal vokse op til en Pariakaste, som fremfor andre er forud bestemt til Fattigdom og Forbrydelse, maa derfor nødvendig være et af de største, som tænkes kan — ja jeg kan næsten ikke i Øjeblikket nævne Dem noget vigtigere. Det tjener Dansk Kvindesamfund til Ære, at det i 1905 tog Sagen op og i 1906 indleverede et Lovforslag til Justitsministeriet. Selv om Ministeriet efter sit Udsagn samtidig havde Sagen under Overvejelse, er det vel rimeligt, at D. K. ved det Skridt, der gjordes, har fremskyndet Lovarbejdets Paabegyndelse, og i al Fald hedder det i Motiverne til det for Rigsdagen fremsatte Lovforslag, at Enkeltheder i Samfundets Lovudkast har været til Nytte ved Udarbejdelsen. Iøvrigt skal jeg tilføje, at det ogsaa fra D. K.'s Side var et *praktisk* Skridt, thi vil Kvinderne opnaa politisk Stemmeret — hvad der ikke mindst under de nuværende politiske Forhold kan anses for ønskeligt — maa det nødvendig gælde for dem at paapege de Brøst, som findes i Samfundslivet, og være med at anvise Vejen til Tilvejebringelse af en bedre Ordning.

Vi fik en Alimentationslov i 1888, der i det væsentlige indeholder 4 Fremskridt fra den ældre Ordning, nemlig Adgang for Barnemoderen til at faa Bidraget udbetalt af det offentlige, Ret for hende til et Bidrag til Barselfærdsudgifterne, Anerkendelse af Bidraget som en Faderens Bo paahvilende Gæld og Adgang til under visse Omstændigheder at faa Bidragspligten udstrakt til Barnets 18de Aar. I 1892 og 1900 kom der nye Love, som lægger en Del

af Arbejdet ved Bidragenes Udbetaling over paa Politiet — vi er jo Barnepiger for saa meget — og d. 27. Maj 1908 kom endelig den Lov, som Diskussionen gælder. For og imod!

Man er fra alle Sider enig om, at det er *Børnene*, hvis Kaar skal søges mildnede gennem Alimentationsloven. D. K. har jo selv tilvejebragt en Statistik, hvorefter der i de første Barneaar blandt de omtalte Børn dør ca. 22 pCt., ja udenfor København maaske henimod 30 pCt., medens Dødeligheden blandt de ægtefødte kun er 10—11 pCt. I Folketingsudvalgets Erklæring af 16. Marts 1907 udtrykkes Lovens Øjemed meget træffende i et Haab om, at den, naar den træder ud i Livet, maa medføre nogen Formindskelse af de mest iøjnefaldende Onder, der rammer disse Børn, saasom deres større Dødelighed og det forholdsvis store Bidrag, de afgiver til Forbrydernes og de løsagtige Kvinders Tal.

Ved Siden heraf bør Loven skærpe Faderens og Moderens Pligter overfor det udenfor Ægteskab fødte Barn.

Jeg vil med Hensyn til Barnemødrene sige, at man maaske nok i den daglige Forretningsgang paa Retskontorerne ikke naar til at faa nogen særlig Sympati for dem. Nogen bodfærdig Magdalene vil man sjælden møde. Men det vilde selvfølgelig være urigtigt, om vi heraf vilde slutte, at der ikke hos mangen en Moder er baade Skam og Fortvivelse — man behøver blot at tænke paa den Kvinde, der for et Par Dage siden med sit Barn styrtede sig i Sø Sø. Og lad mig i denne Sammenhæng nævne en ret uhyggelig statistisk Oplysning: medens der i 1908, som jeg nævnede, blandt 1000 levendefødte Børn var 107 fødte udenfor Ægteskab, var der af 1000 dødfødte Børn ikke mindre end 147. Tallet er steget fra 128 i Aaret 1899. Jeg tør ikke give fuld Forklaring paa, hvorfor Tallet er saa højt. Men det er givet, at der ogsaa bør tages Sigte paa at støtte Moderen, i Tiden før og efter Fødslen.

For og imod!

Lad Loven tale for sig selv. Jeg vil gaa den ganske flygtig igennem.

Tidligere var der kun Tale om Barnets »nødtørftige Underhold«, og ifølge nogenlunde fast Praksis blev Faderens Bidrag kun sat til det halve. Nu bestemmer § 1, at Barnets Forsørgelse bør ske i Overensstemmelse med Moderens Livsforhold, dog saaledes, at den er forsvarlig og ikke ringere end i gode Plejehjem paa den Egn, hvor Barnet forsørges, men heller ikke udover almindelig gode Bidrag, og Faderens Bidrag sættes normalt til $\frac{3}{5}$. Dette er afgjort fortrinlige Bestemmelser.